I si haguéssim après a parlar amb Déu abans que amb les persones?



Per DavidG el dg., 17/11/2019 - 20:28

Cap als dos anys, per primera vegada, comencem a emetre sons articulats amb intenció comunicativa. El desig de comunicar-se hi és des que naixem però cal esperar uns vint-i-quatre mesos per a que la disposició natural i la imitació dels adults portin a emetre sons que, poc a poc, troben la gramàtica i l'accent més adequats per a fer-nos entendre.

Pensem per un moment, però, què passaria si abans d'assolir l'eficàcia lingüística en família, l'haguéssim ja assajat amb el Qui-és-present-arreu? Es que podem imaginar una pregària sense el suport dels qui ens han donat la paraula?

Hem après a pregar gràcies a que els pares i parents ens han ensenyat a parlar, a senyalar, a gesticular, a moure'ns amb sentit.

Fixa't bé i fes-te conscient de com és o ha estat la comunicació de la teva mare, del teu pare, dels teus germans grans. Les paraules més recurrents, l'accent del país petit, la gesticulació que acompanya el que es diu...Tot plegat és la font d'on vas beure per incorporar allò que et fa ser lliure de la immediatesa: el teu llenguatge.

Tanmateix, hi ha experiències que associem a la pregària i són prèvies al llenguatge. Experiències tan inefables com la confiança, la seguretat, el benestar, el consol, la comunió o la contemplació. La possibilitat de sentir tot això ho hem rebut pel fet de ser persones: éssers personals fets a imatge de Déu del qui també diem que és comunió de persones. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

En posar-te a pregar, doncs, també fas memòria dels teus desitjos més primers. Aquells que, finalment, sols troben el seu objecte en el Déu personal que es va fer Paraula.

Disposa't a trobar el seu rastre dins teu i en els altres.